λέων Αἰγίνης ἐπεραιώθησαν μετὰ πληρεστάτης ἐπιτυχίας, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ καλοῦ καὶ αὐστηροῦ καὶ φιλοσόφου δημάρχου κ. Π. Ἀθανασιάδου, ὃν καὶ χαιρετίζομεν τώρα, ἄγοντα προχθὲς τὴν ἑορτήν του ἐν μέσῳ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης τῶν συμπολιτῶν του.

Νέαν πάλιν καταγγελία ἐπὶ ὑποτροπῇ τοῦ φίλου κυρίου Κουμπάρῃ ἐπὶ νέᾳ ἐξυβρίσει τοῦ «Παληανθρώπου» κατὰ τοῦ συντάκτου κ. Ιω. Βερβέρη· καὶ ἰδοὺ ἄρχεται νέα περίοδος δικῶν ἐπὶ ἐξυβρίσεσι, νὰ δοῦμε ποῖα θὰ ἦνε τὰ ἀποτελέσματα. Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ κ. Κουμπάρης θὰ κάμῃ καὶ πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀπὸ τοῦδε δὲ προορίζει τὰ χρήματα τᾶ ὁποῖα θὰ λάβῃ διὰ τὸ Πτωχοκομεῖον.

— Καὶ τὰ ἑκατὸν δὲ φράγκα εἰς ἃ κατεδικάσθη ὁ κ. Βερβέρης διὰ τὴν πρώτην ἐξύβρισιν δωρεῖται ὁ κ. Κουμπάρης εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον.

ΟΙ ΦΕΛΛΑΧΟΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τάντα, 7 Αὐγούστου

Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἐπολιόρκουν τοὺς Παρισίους, οἱ πολιορκούμενοι εἶχον εὐκαιρόν τινα παραμυθίαν νὰ κολάζωσι τὴν δυστυχίαν των· ἠδύναντο νὰ λέγωσι καθ' ἑαυτούς : ἐπρόλαβον οἱ Πρῶσσοι, εἰδ' ἄλλως ἡμεῖς θὰ ἐπολιορκοῦμεν τὸ Βερολῖνον ! Καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισαν αἱ ἐχθροπραξίαι φυσικά, διὰ τῆς μελάνης καὶ γραφίδος, τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ξίφους. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ σὲ κλείσουν ἐντὸς πόλεως τινος ἄνευ τροφῆς καὶ προστασίας, ἄνευ περιθάλψεως καὶ νοσηλείας, καὶ ὅταν ἐρωτᾷς διὰ τί δὲν μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ ἐξέλθω, νὰ ἀκούῃς ξηρὰ ξηρά : Χαβάκια (κύριε) σὺ καὶ οἱ 30,000 κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης μέλλετε ν' ἀποθάνετε οἱ μὲν ὑπὸ χολέρας, οἱ δὲ ὑπὸ ἀσιτίας, διὰ νὰ σωθῶμεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, νομίζω ὅτι τὸ ἄκουσμα τοῦτο εἶνε ἱκανὸν καὶ μὴ ὑπάρχουσαν τὴν χολέραν νὰ γεννήσῃ, καὶ μάλιστα ὅταν νομίζῃς ὅτι γίνεσαι ματαία θυσία. Αὐτὸ ἐπάθαμεν ἡμεῖς οἱ ἐν Μανσούρᾳ, Δαμιέττῃ καὶ χωρίοις τισὶ τῆς Τάντας, πρὸς κοινὴν σωτηρίαν ἀποκλεισθέντες.

Ἔν τινι τῶν ἀποκλεισθεισῶν πόλεων διαμένων προσεπάθησα κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκείνην ἀποκαρτέρησιν καὶ ἀκουσίαν ἐθελοθυσίαν νὰ εὕρω ἀνακούφισιν ἐν τῇ εὑρέσει τοῦ κωμικοῦ ἐν τῷ τραγικῷ καὶ εὗρον τοῦτο ἐν τοῖς ὑγειονομικοῖς κυβερνητικοῖς μέτροις ἃ ἔλαβον πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ κακοῦ καὶ ἐν τοῖς προφυλακτικοῖς τῶν ἰδιωτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ μὲν τῶν προφυλακτικῶν, θὰ τὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὅταν τοὺς πλάκώσῃ ἡ κυρὰ, περὶ δὲ τῶν ὑγειονομικῶν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην μακροῦ ταξειδίου καὶ μακρᾶς ἐκθέσεως παρὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ σου, διότι ἀρκεῖ αὐτοῖς ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀντευλογικῆς καὶ ἀντιτυφικῆς προμηθείας καὶ μερίμνης τῆς κυβερνήσεως, ἃς μοὶ ἐπιτρέψωσι, ἐνόσῳ ὑπάρχει ἀκμάζουσα ἡ χολέρα καὶ οἱ Φελλάχοι εἶναι περιζήτητοι νὰ ἀναγράψωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτῶν.

Τρία εἶναι τὰ μεγάλα μεταλλεῖα τοῦ δούλου καὶ ἐλευθέρου Ἕλληνος, κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν ἀποτελούμενα ἐκ πολλῶν χα, χα, χου, μαρτυροῦσι κατὰ τὴν περιφωνηέντων καὶ συμφώνων ἑλληνικὴν ἰδέαν, πολλὴν τὴν εὐήθειαν, οἷον Χάχας, Χάσκος, Χάνος, Φελάχος, Σηλάχος, Χαχόλος.

Τὰ τρία ταῦτα μεταλλεῖα ἐξεμεταλλεύοντο οἱ Ἕλληνες ἀπὸ καταβολῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ αὐτοὶ ὠφελούμενοι καὶ αὐτοὺς ὠφελοῦντες. Ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ πασίγνωστοι ἐ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 546)

— Ὁ Λυκογιάννης ἀπουσιάζει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μεταβὰς μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ εἰς τὴν σκοποβολήν· εἶναι, ὡς σεῖς, Ἰάκωβε, ἀκριβέστατος· θὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα δέκα λεπτὰ πρὸ τῆς τραπέζης. Ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι περιμένω προσκεκλημένους τινάς, οἱ ὁποῖοι, ὡς σεῖς, θὰ ἦναι φίλοι τοῦ προστατευομένου μου.

— Μόλις ὁ μαρκήσιος ἔπαυσεν ὁμιλῶν, καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν.

— Ὁ κύριος Ραοὺλ Δεσιμαίζ.

Ὁ νεανίας εἰσῆλθε φορῶν τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τῶν σπαχίδων. Ὁ μαρκήσιος ἔσφιξε τὴν χεῖρα, ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἰάκωβον.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Ραοὺλ Δεσιμαίζ ; τῷ εἶπε.

— Νομίζω ὅτι εἶδον ἅπαξ ἢ δὶς τὸν κ. Ραοὺλ Δεσιμαίζ ἐν Βωκοὺρ, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων.

Ὁ Ραοὺλ, ὅστις εἶχεν ἤδη τεταμένην τὴν χεῖρα, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ὁ βραχίων αὐτοῦ καὶ ἐγένετο κάτωχρος.

Ὁ Ἰάκωβος ἠσθάνθη φρίκην.

— Ἄ ! τώρα, ἐσκέφθη, δὲν ἀμφιβάλλω πλέον, εἶνε αὐτός !

— Λοιπὸν, κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, τί ἔχετε ; Ἐμπρὸς, λάβετε γνωριμίαν, σφίγξατε ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ὁ Ἰάκωβος κατανοήσας ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφὴν, ἣν ἠσθάνετο, ἔτεινε τὴν χεῖρα, εἰς ἣν ὁ σπαχῆς λίαν τεταραγμένος ἔθεσε τὴν ἑαυτοῦ.

— Ἀγαθῇ τύχῃ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἐνῷ διὰ τοῦ βλέμματός του ηὐχαρίστει τὸν Ἰάκωβον.

Εἰς τὴν οἰκίαν μου δέχομαι μόνον φίλους· δύω τινὲς δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν ἐνταῦθα, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται, ἀλλ' ὅταν ἐξέρχωνται, εἶναι φίλοι.

Λαβὼν τὸν Ραοὺλ ἐκ τοῦ βραχίονος ἔφερεν αὐτὸν μέχρι τῆς γωνίας παραθύρου καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ὅτε ἀπήγγειλα τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, ἐγένεσθε ὠχρὸς καὶ ἐταράχθητε· κατεπροδόθητε. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε μίαν ἀμφιβολίαν, ἡ δὲ προφανὴς ταραχή σας ἐνίσχυσε ταύτην. Ἀλλ' ἡσυχάσατε, ὁ λοχαγὸς Γρανδὲν εἶναι λίαν εὐτυχὴς σήμερον καὶ δὲν σκέπτεται νὰ ζητήσῃ λόγον τῆς διαγωγῆς ἀνθρώπου μετανοήσαντος. Ἐξηγνίσατε τὸ παρελθόν σας ἡ κακὴ πρᾶξις, ἣν διεπράξατε—δὲν θέλω νὰ εἴπω τὸ κακούργημα—θὰ λησμονηθῇ καὶ θὰ συγχωρηθῇ . . .

κατομμυριοῦχοι ἐκεῖ ἐθησαύρισαν τοὺς ἀμετρήτους σὐτῶν θησαυροὺς, σπείραντες τὸ μῖσος, ὃ νῦν θερίζομεν ἀφθόνως ἡμεῖς, ἔν τε Χαχολίᾳ καὶ Σηλαχίᾳ καὶ Φελαχίᾳ, διότι ἅπαντες δὲν εἶχον τὰ αὐτὰ σταθμὰ καὶ μέτρα, ἀλλὰ θοῦ κύριε πέδην περὶ τὴν γραφίδα μου, καὶ διὰ τοὺς ὀλίγους ὁμογενεῖς, οἱ ἀπὸ τῶν χωρῶν ἐκείνων ἐσκέφθησαν καὶ ἐμερίμνησαν περὶ τῆς ταλαίνης πατριδος, φείσθητι τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς διὰ τῶν φωνηέντων καταδηλουμένης συγγενείας τῶν μεταλλείων τούτων ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις συγγένεια, ἡ ρυπαρότης, ἡ ἀκηδεία, ἡ λαγνεία, ἡ πτωχεία, ἡ ἀγαθότης, ἡ ἁπλοϊκότης ἢ μᾶλλον παιδικότης. Ἀλλὰ νῦν περὶ Φελλάχων· ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς ἄλλους νὰ χαίρωσι καὶ ἂς ἴδωμεν αὐτούς.

Δὲν εἶμαι προφήτης νὰ προφητεύσω τί θὰ γίνουν οἱ Φελάχοι ὅταν ὁ Γλάδστων λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ πασᾶ καὶ ὁ Δουφερῖνος τὸν τοῦ βέη· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν εἶνε παῖδες 5.000 ἐτῶν κατὰ τὸν Μωϋσῆν, ἢ 5,000 αἰώνων, ἂν θέλετε κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιγραφὰς, ταύτην μόνην τὴν μεταβολὴν παθόντες ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου, ὅτι ἐπ' ἐκείνου μὲν οἱ ἄνδρες ἔφερον τὰ βάρη ἐπὶ κεφαλῆς, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπὶ νώτων, καὶ οὐ πάντες κυαμοφάγοι· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἀντήλλαξαν τὰς θέσεις οἱ ἄνδρες πρὸς τὰς γυναῖκας, ἐγένοντο δὲ καὶ πάντες κυαμοφάγοι· ἀπὸ τότε ἕως τώρα προκαλῶ οἱονδήποτε νὰ μοῦ ἐπιδείξῃ ἂν οἱ ὑπεργεγηρακότες οὗτοι παῖδες ἐξέμαθόν τι ἢ ἀπέμαθον.

Ἐγκατέλιπον τὴν πάτριον θρησκείαν καὶ ἐγένοντο Μωαμεθανοί· ἐγκατέλιπον τὴν πάτριον γλῶσσαν καὶ ὁμιλοῦσι τὴν ἀραβικήν· ἀλλ' οὔτε Ἄραβες τὸ φρόνημα, οὔτε Μωαμεθανοὶ τὸ αἴσθημα ἐγένοντο. Ἔμειναν Φελάχοι καὶ θὰ μείνωσιν ἴσως Φελάχοι, δηλαδὴ λαὸς καμωμένος νὰ πεινᾷ, χορταίνων ὅμως τοὺς ἄλλους.

Περίγραψόν μοι τὴν Αἴγυπτον, διέταξε τὸν Ἄραβα κατακτητὴν αὐτῆς, τὸν γνωστὸν ἡμῖν Ὁμὰρ, ὁ κύριός του, ὡς νὰ τὴν βλέπω· καὶ ἐκεῖνος τὴν περιέγραψε θαυμάσια, καὶ ὁ κύριός του ἔμαθεν ὅτι «οἱ φελάχοι κάμνουσι μέλι, καὶ οἱ ἄλλοι τὸ τρώγουσιν».

Καὶ οἱ Φαραὼ καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Βυζαντινοὶ καὶ οἱ Ἄραβες καὶ οἱ Χοῦρδοι καὶ οἱ Κιρκάσιοι καὶ οἱ Μαμελοῦκοι καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἦλθον ἐκορέσθησαν καὶ ἀπῆλθον, ἀλλ' ὁ Φελάχος ἔμεινε νηστικός. Ἀπὸ τοῦ Ἰωσὴφ τοῦ ἀγνοῦ, τοῦ πρώτου γνωστοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ἕως τοῦ Βίλσωνος καὶ Βλινιὲρ, ὁ Φελλάχος πεινᾷ, δὲν ἐχόρτασεν· ἐννοῶ δὲ ταῦτα γράφων, τὸν πολὺν ὄχλον· τὸ διατί βέβαια οὔτε τὸ «Μὴ Χάνεσαι» εἶναι καμωμένον νὰ ἐξετάσῃ, οὔτε νῦν εὔκαιρον εἶνε· ὁ ἐπιθυμῶν ἰδέτω τὸν Ἡρόδοτον, ὅστις μὲ ὀλίγα, ἀλλὰ παζρικὰ τὸ ἐξηγεῖ· δὲν ἠμπορεῖ, λέγει ὁ μακαρίτης, καὶ γῆ ἀγαθὴ καὶ ἄνδρες ἀγαθοί, ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο. Τὰ βλέπετε! μὴ φωνάζετε λοιπὸν κατὰ τῶν ἑλληνικῶν κυβερνήσεων διὰ τὴν πρὸς τὴν γεωργίαν καὶ τοὺς γεωργοὺς ἀκηδείαν αὐτῶν, μὴ πιστεύητε τὸν μισέλληνα Σωκράτην ἐξυμνοῦντα ταύτην, διότι ἂν ἡ γῆ γίνῃ ἡ ἑλληνικὴ ἀγαθὴ, τὴν ἐπάθετε· ἀλλὰ θὰ μοὶ εἰπῆτε, ἄνδρες σοφισταί, ὅτι ἑκάτερον ἕτερον, ἄλλο δηλ. φύσει ἀγαθὴ γῆ, καὶ ἄλλο προσπαθεία· ναὶ δὰ μὰ ὁ Τρικούπης ἤξευρε τί ἔκαμνε φορολογῶν τοὺς βοῦς καὶ τὸν οἶνον, τί τὰ θέλετε τὰ πολλὰ κρέατα καὶ τὸν πολὺν οἶνον, ἔτι δὲ καλλίτερα κάμνουσιν οἱ δήμαρχοι, τοὐλάχιστον τοῦ τόπου μου, ἀφίνοντες τὰς ἀγροτικὰς ὁδοὺς, ὅπως ἐχάραξαν αὐτοὺς ἀπὸ αἰώνων, οἱ μεγάλοι ἀρχιτέκτονες, ἡ βροχὴ δηλ. καὶ τὰ πατήματα τῶν τε ζώων καὶ ἀνθρώπων· ἀλλ' ἂς ἐλθωμεν εἰς τοὺς Φελάχους.

Δὲν ἠξεύρω ἂν ζῇ ἀκόμη παχύσαρκός τις καὶ μεγαλόσωμος ἱερεὺς, παππᾶ Κώστας ὀνομαζόμενος, ἐν Ἀθήναις δι-

---

Εὑρίσκεσθε σήμερον ἐπὶ τῆς καλῆς ὁδοῦ Ραοὺλ, ἐξακολουθήσατε προσφερόμενος οὕτω καὶ κατάστητε ἄξιος τῆς εὐγενοῦς σας μητρός. Ἔχετε θάρρος· ἡ Ἰωάννα Βαιγιὰν δὲν ἀπέθανεν.

Ὁ νεανίας ἀνετινάχθη.

— Τί λέγετε κύριε; ἐψιθύρισεν· εἶναι τοῦτο δυνατόν;

— Μάλιστα, ὁ Δυκογιάννης ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτῆς· ἐρρίφθη εἰς τὸν Χροὺ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλεν αὕτη διὰ παντὸς νὰ ἐξαφανισθῇ, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ ρεύματος, καὶ ἔσωσεν αὐτήν.

Ὁ Ραοὺλ ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ἄ! εἶπεν ὁ θάνατος οὗτος ἦτο τὸ δινεκὲς βάσανον τοῦ βίου μου, ἦτο ὡς ἡ ἄλυσις τοῦ κακούργου εἰς τοὺς πόδας μου, ἦτο ἡ τιμωρία μου!... Ἄ! κύριε, κύριε, μεθ' ὑμᾶς, τὸν Δυκογιάννην καὶ τὴν ἀδελφήν μου, ὁ Θεὸς μὲ συνεχώρησεν, ἐπειδὴ ἀπηλλάχθην τῆς φρικώδους ταύτης σκέψεως, ἥτις μὲ κατεβίβρωσκεν ἀκαταπαύστως.

— Μάλιστα. ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, καὶ θὰ συγχωρηθῆτε παρὰ πάντων, παρὰ τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Ἰακώβου Γρανδέν. Προσεχῶς ὁ λοχαγὸς Γρανδὲν καὶ ἡ Ἰωάννα θὰ συζευχθῶσιν.

Ὁ Ραοὺλ ἀπομακρυνθεὶς τοῦ μαρκησίου καὶ μεταβὰς πλησίον τοῦ Ἰακώβου.

— Λοχαγέ μου, εἶπε συγκεκινημένος, θέλετε νὰ μοὶ τείνητε καὶ ἐκ δευτέρου τὴν χεῖρά σας.

— Βεβαίως.

Αἱ δύο χεῖρες ἡνώθησαν.

Τὰ δάκρυα ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ραοὺλ.

— Κύριε Ἰάκωβε Γρανδὲν, εἶπε, συγχωρήσατέ μοι!

— Σᾶς συγχωρῶ, κύριε Ραοὺλ Δεσιμαΐζ, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος· τὸ παρελθὸν ἐλησμονήθη.

— Καλῶς Ραούλ! καλῶς Ἰάκωβε! Εἶμαι εὐχαριστημένος, φίλοι μου. Ἀλλ' ἔλθετε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Δεσιμαΐζ, θέλω νὰ συνδιαλεχθῶμεν ὀλίγον ἀκόμη.

Ὁ νεανίας ἐπλησίασε τὸν μαρκήσιον.

— Σήμερον ἤλθετε εἰς Παρισίους; ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἅμα ἐφθάσατε, μετέβητε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βιολαίν, ἵνα ἴδητε καὶ ἐναγκαλισθῆτε τὴν μητέρα σας;

— Μαλιστα, κύριε, ὅπως μοὶ διετάσσατε ἐν τῷ γράμματί σας.

— Ἡ κυρία βαρόνη ἐπληροφόρησεν ὑμᾶς περὶ τῆς θέσεώς της ἀπέναντι τοῦ πατρός σας.

— Ἡ μήτηρ μου οὐδὲν μοὶ ἀπέκρυψεν ἐκ τῶν γενομένων ἐν Βωκούρ.

— Σᾶς εἶπε πρὸς τούτοις περὶ τῆς ἀδελφῆς σας ἐν ποίᾳ θέσει εὑρίσκεται;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί σκέπτεσθε περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ πατρός σας;

μερεύων· ἂν ἔζη καὶ ἤθελεν ἠδύνατο εἰς τὴν στιγμὴν νὰ σᾶς δώσῃ ἰδέαν τινὰ φελαχικήν, ἀντὶ καλυμμαυχίου φορῶν φεσάκιον μὲ πλατὺν καὶ πυκνὸν λευκὸν ἢ κυανοῦν περιτύλιγμα, μὲ κεφαλὴν κουρευμένην καὶ μὲ μιᾶν δανεικὴν φορεσιὰν τοῦ μακαρίτου τοῦ Βούλγαρη, ἀλλὰ μὲ μανίκια πολὺ φαρδιὰ καὶ πολὺ πολὺ μακρυά· ἂν ἤθελε δὲ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ **φελαχοείκελον**, ἂς ἐδανείζετο ἀπὸ κανένα δεσπότην τῶν νέων ἐπαρχιῶν τὰ κόκκινά του τὰ μέστια ἢ τὰ κίτρινα καὶ τὰ ὑπομέστια του, τὸ κομβολόγι του ἀπὸ γιούστουρι, καὶ δύο ἢ τρία ἀδαμάντινα δακτυλίδια ἀπὸ κανένα **Dandy** καὶ θὰ ἐγίνετο τέλειος καὶ σωστὸς ἀρχοντοφελάχος ἐκ μητρὸς κιρκασίας καὶ πατρὸς ἀγνώστου προελεύσεως, ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν συνειθίζουν ἐσωτερικὰ διαβατήρια.

Ὁ πολὺς ὁ ὄχλος, ὁ αὐχμηρὸς καὶ πεινάλεος καὶ πελιδνός, φορεῖ τὴν αὐτὴν κόψιν τῶν ἐνδυμάτων ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ἢ βαμβακεροῦ ὑφάσματος· ὁ δὲ μακαρίτης ὁ Μπουρδούσης ἐπιτυχέστατα ἤθελε παραστήσει τὸν πολὺν Φελάχον, ἂν ἐφόρει τζουμπέδες ἀπὸ κετσὲ σκοῦρον, σκληρὸν καὶ στρογγύλον καὶ ἔνηθεν ἢ ἔπλεκε περιπατῶν· διότι καὶ τὰ γυναικεῖα ταῦτα πράττουν οἱ Φελάχοι, τῶν γυναικῶν αὐτῶν οὐσῶν καὶ μπακάλιδων καὶ ψωμάδων καὶ καθόλου εἰπεῖν ἀγοραίων.

Εἶνε δ' ἐν γένει οἱ Φελλάχοι μεγαλόσωμοι, παχύσαρκοι, εὐκολόγελοι, πελματοβάμονες, ἁπλοϊκοί, ἀγαθοί, σαρκικοὶ ἄγαν, βρωμεροὶ ἄγαν, ἀτελῆ ἔχοντες τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὄσφρησιν, φιλόξενοι, ψοφοδεεῖς, εὐμαθεῖς τῶν τε πολυπλόκων καὶ δυσκόλων ἐπιτηδευμάτων καὶ προσηνεῖς, ὅταν εἶνε χορτάτοι. Πολλοὶ τούτων μάλιστα διὰ τὴν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων ἀνατροφήν, ἀπέβαλον μὲν πολὺ τῆς προτέρας αὐτῶν ρυπαρότητος, ἀλλὰ μετέλαβον ἐπίσης δόσεως πονηρίας. Ἐγὼ αὐτὸς παρετήρησα ὅτι ὅσοι τῶν Φελλάχων γνωρίζουσιν ἑλληνικά, ἢ ἄλλην τινὰ γλῶσσαν, πολὺ διαφέρουσι τῶν ἄλλων Φελλάχων, ἀποβάλλοντες δυστυχῶς εἴτι ἀγαθὸν ἔχουσιν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ προσκτώμενοι ἐλάττωμά τι εὐρωπαϊκόν, ὡς δύνανταί τις μάλιστα νὰ ἴδῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ὅπου ὑπάρχει πυκνὸς πληθυσμὸς εὐρωπαϊκός. Ἴδια αὐτῶν ἐπιχωριάζονται ἐπιτηδεύματα τῶν καθ' αὐτὸ Φελλάχων εἶνε τὰ ἁπλᾶ καὶ στοιχειώδη ἑκάστης νηπιακῆς κοινωνίας, πρὸς δὲ καὶ τὸ νήθειν καὶ πλέκειν, καὶ ἄλλα τινὰ ταῖς γυναιξὶν προσιδιάζοντα.

Ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ Δουφερίνου βέη ἐλπίζω εἰς τὴν ἀναγέννησιν αὐτῶν, διότι ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Μεχμεταλίδων τῆς νῦν ἡγεμονευούσης, δύο ἄνδρες ἐκ τῶν παναρχαίων ὑπηκόων τῶν Φαραὼ, ὁ Ἰμβραὴμ πασᾶς καὶ ὁ Σουλτὰν πασᾶς, ἄνδρες ἀμφότεροι Φελλάχοι, ἀνῆλθον αὐτοὶ καὶ μόνοι εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι εἶνε ἀπὸ πάσης γῆς ἐκτὸς τῆς φελλαχικῆς. Ἀλλὰ ἔτι μᾶλλον ἐλπίζω εἰς τὴν ἀναγέννησιν αὐτῶν, διότι αἱ φελλαχίδες πρὸ τῆς γενέσεως ἔτι Δαρβίνου ἐπὶ τῆς παρούσης δυναστείας, ἐφαρμόζουσι τοὺς κατ' ἐκλογὴν νόμους τῆς καλλιτερεύσεως τοῦ εἴδους, ἀγνοοῦσαι μὲν τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν ἀξίαν, πράττουσαι δὲ, ἴσως παραδόσεις τινὰς σπαρτιατικῆς ἀναμνησθεῖσαι· εἶχον γὰρ οἱ πρόγονοι ἀμφοτέρων πολλὰς δοσοληψίας. Ἀλλ' εἰς ἄλλοτε περὶ Φελλαχίδω, ἀλλ' ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ τὸ ἄλλοτε τοῦτο, οἱ ἀνυπόμονοι ἀναγνῶσται σου ἰδέτωσαν τὰς Καρυάτιδας τῆς Ἀκροπόλεως ὡς μικρὸν ὀρεκτικὸν καὶ προσθέτουσαι ὀλίγην πούντραν καὶ στάμνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀντὶ τοῦ πελωρίου ναοῦ.

Ι. Καμπάνης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάρεσι, 9)21 Αὐγούστου.

Ἦτο ἀνιαρὰ τόσον ἡ δυσαρμονία, δι' ἧς ἐπὶ δύο ἑβδομάδας, ἐν χορῷ οὐρλιάζων, ὁλόκληρος ὁ ἰταλικὸς τύπος, μετὰ

— Θεωρῶ αὐτὴν ἄτιμον.

— Μετέβητε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως.

— Ὁ πατήρ μου ἀγνοεῖ ὅτι εἶμαι εἰς Παρισίους· ὑπακούων εἰς τὴν μητέρα μου δὲν ὑπάγω νὰ ἴδω αὐτὸν, ἐκτὸς ἐὰν μοῦ δώσετε τὴν ἄδειαν.

— Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν θ' ἀναχωρήσετε ἐντεῦθεν, θὰ μεταβῆτε εἰς τὸν πατέρα σας. Πρέπει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ νὰ διέλθετε τὰς ὀλίγας ἡμέρας καθ' ἃς ἐλάβετε ἄδειαν νὰ ἀπουσιάσητε, ἐκτὸς ἂν σᾶς ἀρνηθῇ τὴν φιλοξενίαν, τοῦθ' ὅπερ ἀπαράδεκτον. Δὲν θὰ τοῦ ὁμιλήσετε περὶ τοῦ κ. Λαγγὰρδ καὶ θὰ τηρήσετε σιγὴν περὶ παντὸς ὅ,τι εἴπομεν ἐνταῦθα.

Ἐὰν ὁ κ. βαρόνος ἐκδηλώσῃ ἔκπληξιν βλέπων ὑμᾶς ἐν Παρισίοις, θὰ τῷ εἴπητε ἁπλῶς ὅτι ἐζητήσατε ἄδειαν ἀπουσίας πέντε ἢ ἓξ ἡμερῶν ἵνα ἔλθητε νὰ τὸν ἴδητε. Ἐὰν σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μητρός σας, θὰ ὑποκριθῆτε ὅτι οὐδὲν γνωρίζετε. Πιθανὸν νὰ μὴ κάμῃ λόγον εἰς ὑμᾶς περὶ οὐδενός. Ἐν τούτοις ἐὰν σᾶς εἴπῃ ὅτι ἡ ἀδελφή σας εὑρίσκεται πλησίον του καὶ ἐὰν δὲν σᾶς φέρῃ πλησίον αὐτῆς, δὲν θὰ ζητήσητε νὰ τὴν ἴδητε.

Ἰδοὺ αἱ συστάσεις τὰς ὁποίας εἶχον νὰ σᾶς κάμω. Κατελάβετε;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς ὁδηγίας σας.

— Καλῶς.

Ἡ δεκάτη ἐσήμανεν ὥρα.

Εὐθὺς ἀνοιχθείσης τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κύριας κόμης Μωριὲν, ὁ κύριος κόμης Βιολαὶν, ὁ κύριος Πέδρο Κάστορα.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τείνων τὴν χεῖρα εἰς τοὺς νεοεισελθόντας, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειτέρα ἀκρίβεια ἐκείνης ἣν ἐδείξατε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἔπειτα προσέθεσε :

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν, κύριε κόμη Μωριὲν καὶ κύριε Πέδρο Κάστορα, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον Ἰάκωβον Γρανδὲν, λοχαγὸν τῶν οὐσάρων, καὶ τὸν κύριον Ραοὺλ Δεσιμαίζ, ὑπολοχαγὸν τῶν σπαχήδων, οὓς γνωρίζετε ἀκόμη.

— Ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας καὶ ὁ τῆς Ἀφρικῆς ἀντιπροσωπευόμενοι ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ κόμης Μωριέν.

Ἐλαιρετήθησαν σφίγξαντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Ἔπειτα, ἐνῷ ὁ κ. Βιολαὶν ἀπηύθυνε φιλικούς τινας λόγους εἰς τὸν Ραοὺλ, οἱ κύριοι Μωριὲν καὶ Πέδρο συνέχαιρον τῷ Ἰακώβῳ Γρανδὲν, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζον τὴν λαμπρὰν κατὰ τὸν πόλεμον διαγωγήν.

— Εἶμαι κατηυχαριστημένος βλέπων ὑμᾶς, κ. Γρανδὲν, εἶπεν ὁ κ. Μωριέν.

— Καὶ ἐγὼ, κ. κόμη, θεωρῶ μεγίστην τιμήν μου διότι σᾶς ἐγνώρισα, ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

— Ὅταν θὰ δυνηθῆτε νὰ διαθέσητε μίαν ὥραν, ἔχετε